

Čtenář v Kvasu doby

Přišla mi od aktivního čtenáře tohoto webu zajímavá úvaha. Dovolím si ji uvést tím, čím mne oslovila.

V této úvaze, pod zdánlivým výčtem otázek, na něž vlastně nikdo neznáme „skálopevnou“ odpověď, vnímám další vrstvu, která je výtryskem ducha, voláním o pomoc v beznaději tohoto světa, ale i našeho ducha. Není to však volání „sedícího v křesle“, ale pod tímto povrchem je ukryto ještě hlubší a niternější zvolání: „*Pane pomoz nám, pomoz mi k prohlédnutí, abych věděl, co mám dělat. My to nevíme ani při nejsilnějším chtění...*“

A já se k tomuto jeho volání přidávám. Považuji je za správné, nesmírně důležité a dokonce jsem přesvědčen, že je od nás „požadováno“.

My máme přece *dojít od zoufalství k naprosté beznaději...*a k tomu vše směřuje. Jen takový postoj duše umožní vniknutí pomoci přes všechny nánosy našich pokřivených zvyků, úplně scestného myšlení a pomýleného cítění, které si už vůbec neuvědomujeme.

Nyní už pan M. Rura:

Mám aj takú "dlhšiu" otázku.

Určite nie som znalec „tajných“ spisov, chápem že mystika a „tajnostkárstvo“ vo vedomí zrelého ducha nemá žiadne miesto, svojim spôsobom i nejako rozumiem prednáškam a odpovediam o jasnovidectve, okultnom školení, liečiteľstve..., z druhej strany chápem i významu metaforickej reči nielen básnikov, ale i podobenstiev, ktoré vždy upriamujú na duchovný dej.

Chápem, že veci sa musia skúmať vecne, čítame i o tom, čo všetko predchádza skutočnému presvedčeniu a že to nie je len o myšlienkovom spracovaní a povedaní si „už tomu chápem“. Povedať „viem to“ je niečo iné ako „počul som o tom, čítal som o tom, videl som to, či nejako som sa s tým stretol“.

Chápem i to, že ani Pán kvôli rôznorodej zrelosti nedával každému všetko a rovnako. Niečo patrilo tiež len niektorým učeníkom, niečo „bohatému mladíkovi“. I dnes je dobré a naozaj nutné sa chrániť a používať heslá pre vstup k čomukoľvek osobnému.

I Albert Einstein sa svojho času chytal za hlavu prečo len tie svoje vedecké výsledky aj o chemických reakciách povedal širokej verejnosti, keď iní na základe toho že to počuli, vyrobili atómovú bombu a pustili ju na Hirošimu a Nagasaki.

Je to ako s tou šošovkou a neutrálnou silou? Slobode a zodpovednosti? Nadobudnutí vedomia, že môžem preputovať stvorenie a konať v ňom tak, aby som nespôsobil škodu druhému? Nie je v tom aj tak, ešte len, vlastné pranie? Moja vôľa? Ja to už viem? A kde je pýtanie sa po Vôli Božej? Čo Otec chce?

Pán povie na Zemi svojim najbližším „vy máte vedenie...“, no upozorňuje, že to je záležitosť ducha. Ako ste už viac krát písali „mať Slovo“ neznamená mať viackrát prečítaní knihu Posolstva a nejako jej len rozumieť a potom rozprávať sa o tom a nahovárať si „ja žijem Slovo, ja mám vedenie..“, Duch Slova je úplne niečo iné, hoc k tomu to čítanie a porozumenie je naozaj potrebné.

Ani Zoroaster pri svojom putovaní na Zemi hneď, keď videl stav istých dedinčanov a ich obydlí „nekázal Božie Slovo“ ale snažil sa ich naučiť ako sa doslovne dostať zo špiny.

Konečne som pochopil, že mať pred sebou vysoký cieľ je veľmi dôležité, lebo určuje smer, ale cesta k cieľu má tiež svoj význam, na ktorej mám vidieť „konkrétny stav“ a v ňom uzrieť i možnosti, ako ďalej, nahor.

I kazateľ môže oduševnene kázať, no keď „veriaci“ sa „nechcú ani poučiť“, i on je „ako „cvendžiaci kov“ (pr. Vianoce)

Aj okultné/tajné „veci“ a snahy (ale i reformy –mäsitá a rastlinná snaha) majú svoj vysoký cieľ, ale čo tá doba ich splnenia? Hneď z kvasu na „predstavu výsledku“ bez nutných prechodov?

Môže za to ľudské telo, ktoré vytvára „bytosť“ vyžarovania, ktoré duch potrebuje za to, že ich „ten istý duch“, no nezrelý, strhne na seba a poškodí nielen telu, ale i sebe? Doslovne chorľavie jeden kvôli druhému. Teda i tie „cvičenia ducha v školení, či poučovaní, povedzme rovno, aj o Posolstve“, môžu byť jednostrannosťou, ktorá bez videnia konkrétneho stavu a konania v ňom, viac škodí, ako vedie k cieľu. Dochádza i k vybočeniu a spotrebovaniu pohlavnej sily na „nepravé účely“. Pozor, ide mi o hľadanie nutného prechodu, nie kritiky.

A v tom si vážim o Váš pohľad, že je nutné venovať sa i tomu „svetskému“ a konať i tu, a nie kdesi utiahnuť sa do vysnívanej dimenzie blažených pocitov z astrálnych energií a vytvorených foriem.

A tu je „kameň úrazu“. Ako v tom svetskom (keď som ešte tu!) obstať napriek vedomiu cieľa a ducha? „Jednak ako muž“, / „jednak ako žena“, i vo vzájomnom pôsobení.

Dokážeme sa v dnešnej spleti predimenzovatosti informácií vynájsť? Veľakrát sú to „kamene miesto chleba“. No kamene to môžu byť, keď zbadám i náročnosť toho okolo mňa a v tom svoj stav, z ktorého pri vlastnej lenivosti sa mi nechce nič robiť! Hovorí sa o informačnej presýtenosti, vojne, povrchnosti, zavírenosti, jednoducho je toho veľa a bude to toho ešte viac...

Duchovný chlieb ale občerstvuje bezprostredne, no ducha, nie rozum!

Dnes nájdeme rôzne snahy o hľadanie kontextu, o systémovom, procesnom, informačnom, kritickom... myslení... kde po prečítaní textov si i my často povieme ... mohlo by to i takto byť, ale čo keď sú, ako povie pán Pjakin * „krivé zrkadlá“?

(*-zaujímavosťou je, keď si dáte do Goolle meno *Пякин*, tak približný počet nájdenných výsledkov je len 369 000 ; meno *Пjakin* má približný počet výsledkov - len 59 800 aj to len väčšinou na cz a sk stránkach, a keď selektujete *Пякин* na krajinu Rusko a ruština – takskúste si to...

Je taký známy/neznámy? Blokujú ho? Nie sú to len ďalšie hry? ... neviem, i keď jeho reč znie zaujímavo, logicky a poučne....)

Potom sa dozvieme i niečo iné, z tých tajných riadení a totality GP a vzniká ... „to je ale nehoráznosť, to sú mi ale veci....ako to mohli len takto urobiť, veď sú naozaj v spojení s princípmi lucifera...“

A čo teraz?

Nachádzame „odtajnenú kabalú“, vraj už nastal na to čas, cielene sa odkývajú i pozadia slobodomurárskych snažení (knihy J.v.Helsinga, M.Morrissa, Allatra,...), hovorí sa a píše o zneužití bežných, no neznalých ľudí na politické hry a pobavenie mocných (filmy typu Upgrade, Snowden, Hunger Games,...), je neoliberalizmus, neomarxizmus a iné „izmy“, či zvrátenosti ubíjajúce ducha...

Slovom „viac ako hnusné...“

(P.S: ... a nie je aj cielené tak, že „zaoberanie sa“ týmto „hnusom“ len dodáva z citových prejavov človeka tomuto hnusu ďalšiu energiu pre „pohyb“???... lebo ináč by to samo (ako neoživovaná myšlienková forma) uschlo...)

Čo s tým, zmením to?

Vedieť o tom, ale odosobniť sa z toho...

Nie je to skúsenosť, ktorú ale ako vedomý ľudský duch v tejto inkarnácii potrebujem??? Nie je to i to, čo som Synovi Božiemu spôsobil? Ako sa cítil Ježiš pred pilátom, na kríži, či Syn Človeka vo väzení? Zhnusilo sa im ...toto ľudstvo... teda my!

Čo teda máme v rukách? Aké máme „vedenie“?

S úprimným pohľadom na seba „čo som to urobil...?“

S pozdravom a želaním síl a zdravia

M. R.